

webbkatalog 6

W. 44.
Rome 12. Sept. 1843.

I samband med

... Grand Antiques, som äger rum på Liljevalchs den 20–23 september, passar vi på att utge WEBBKATALOG 6.

Här samsas äldre och nyare konst, och huruvida det resulterat i möten, kontraster eller krockar får var och en avgöra! Vad som gör verken intressanta varierar; ibland handlar det om sällsynthet eller ett märkligt konstnärsöde (Lundquist), ibland om topografiskt intresse (Thersners bild av den alldeles nybyggda brunnskyrkan vid Loka brunn), ibland om en konstnär vi är litet svaga för i största allmänhet (Bennet).

Några av verken har vi gömt undan länge, som den stora teckningen »I kupén» av Linnqvist (1921) och Birger Simonssons suggestiva madonnabild från 1919. Andra har blivit lika stora favoriter på senare tid, som »Erik läser Degas-boken» av Arvid Fougstedt.

Jag brukar önska trevlig läsning och välkomna er till Aspudden, men denna gång ses vi kanske på Liljevalchs dessförinnan!

Innehåll

CARL STEPHAN BENNET	<i>Kustlandskap</i>
CARL STEPHAN BENNET	<i>Självporträtt</i>
ARVID FOUGSTEDT	<i>Karikatur. Självporträtt, 1906</i>
ARVID FOUGSTEDT	<i>Erik läser Degas-boken</i>
JOSEFINA HOLMLUND	<i>Landskap med klippor vid vatten</i>
HILDING LINNQVIST	<i>I kupén</i>
ANDERS LUNDQUIST	<i>Endymion och Selene</i>
ELIAS MARTIN	<i>Ryttare i skogslandskap</i>
GUSTAF WILHELM PALM	<i>Rom med Peterskyrkan</i>
BIRGER SIMONSSON	<i>Madonnahuvud, Strasbourg</i>
OLOF JOHAN SÖDERMARK	<i>Regina</i>
ULRIK THERSNER	<i>Brunnskyrkan i Loka</i>
J. W. WALLANDER	<i>›Orrjakt med häv› från Hälsingland</i>
EDVARD WALLENQVIST	<i>En italiensk musiker. Nakenstudie</i>

Lorenz B. Hatt | KONSTHANDEL
HÄGERSTENSVÄGEN 141, 126 48 HÄGERSTEN (ASPUDDEN)
WWW.HATT.SE | INFO@HATT.SE

STOCKHOLM 2018

I. CARL STEPHAN BENNET

(1800–1878)

Kustlandskap.

Olja på träpannå (ursprungligen en dörrspegel el. dyl. med målad, rundad kant).
Signerad: »C. S. Bennet». 51,5 × 47,5 cm. Odaterad.

¶ Efter två år som kammarherre för prinsessan Sofia Albertina företog Bennet efter hennes bortgång sin första utrikes studieresa 1830–32. Den kom att få avgörande betydelse för den konstintresserade officeren, som genom målmedvetet arbete tog steget från målade militär till konstnär, »en av sin generations finaste svenska målare utanför de sällsynta geniernas krets» för att citera Bo Lindvall ur katalogen för utställningen på Waldemarsudde 1978. Efter en inledande sejour i Paris med kopiering på Louvren och ambitiösa heldagsstudier för historie- och porträttmålaren Léon Cogniet reste Bennet på hösten 1830 vidare till Italien, och tillbringade där de kommande åren i Rom och Neapel.

Här föreligger ett överraskande djärvt och oländigt motiv för att vara Bennet, som vanligen var de upptrampade stigarnas man med fridfulla stads- och lantmotiv samt interiörer på repertoaren.

Nicholas Penny höll sin Tessinföreläsning 2015 över ämnet »The Living Rock» om äldre tiders fascination över naturens skenbara arkitektur och hur den tog sig uttryck i konsten, bl. a. i måleri av detta slag under 1800-talet.

2. CARL STEPHAN BENNET

(1800–1878)

Bennet i tecknartagen. Självporträtt i profil.

Blyertsteckning på tunt papper. Med signatur eller påskrift nedanför bilden: »C. Bennet». 17,5 × 11 cm. Ett minimalt riss i övre kanten, ett vågrätt veck i bladets nedre del.

☞ Bennet ses här sysselsatt med ett dubbelporträtt, skarpast framstår dock han själv. Bennet dokumenterade flitigt både sig själv och sina miljöer; resultatet är mera sympatiskt än självupptaget och hans stillsamma målningar har ofta stort kulturhistoriskt intresse.

3. ARVID FOUGSTEDT

(1888–1949)

Karikatur: Självporträtt med modern Ingeborg i bakgrunden.

Akvarell 1906. Signerad och daterad: »A. Fougstedt 13.9.1906». 23,5 × 19 cm. Baksidan av bladet med utkast till akvarell (lövverk) samt påskrift: »Tillhör Erik och Gerda / Stockholm d 10 sept 1928 / A. Fougstedt».

PROVENIENS: Konstakademien till 2016.

LITTERATUR: Lena Johannesson, *Fougstedts: Familjen och sakligheten* (2016), s. 55 (avbildad över helsida och upptagen i bildförteckningen som nr 14) & 49.

UTSTÄLLD: *Arvid Fougstedt. Retrospektiv utställning*. Stockholm, Konstakademien, 1946. Sid. 10, nr 1 eller 2 i katalogen. | *Arvid Fougstedt*. Stockholm, Nationalmuseum, 1952, nr 6 i katalogen. | *Arvid Fougstedt*. Stockholm, Sveriges Allmänna Konstförening / Konstakademien 1977, nr 61 i katalogen.

☞ Arvid Fougstedt inledde sin konstnärsbana som karikatyrtecknare från 1906, då han fortfarande gick på Tekniska skolans ingenjörsutbildning och tecknade croquis på kvällarna på Centralpalatset. Han medverkade regelbundet i *Puck* från 1907 till 1914, varefter han inte längre ville betraktas som tidningstecknare. Lena Johannesson frågar sig i sin monografi över konstnären vilka verk han kan ha visat för *Pucks* redaktion för att meritera sig för medarbetarskap, och nämner bl. a. detta porträtt.

4. ARVID FOUGSTEDT (1888–1949)

Erik läser Degas-boken.

Gouache. Signerad och daterad: »Arvid Fougstedt 1926». 35,5 × 25,5 cm.

PROVENIENS: Konstakademien till 2016.

LITTERATUR: Lena Johannesson, *Fougstedts: Familjen och sakligheten* (2016), avbildad helsida s. 226 & upptagen som nr 79 i bildförteckningen (båda ger felaktigt året 1925).

UTSTÄLLD: *Arvid Fougstedt*. Stockholm, Nationalmuseum, 1952, nr 195. | *Arvid Fougstedt*. Stockholm, Sveriges Allmänna Konstförening / Konstakademien 1977, nr 36 i katalogen. | *Donation Fougstedt. Arvid Fougstedt [och] Erik Wessel-Fougstedt*. Stockholm, Konstakademien 1992, nr 39 i katalogen.

☞ Konstnärens son Erik läser i en bok om Degas, den uppslagna sidan visar målningen »Place de la Concorde» (Viscount Lepic och hans döttrar).

Arvid Fougstedt har skildrat sig själv och sin familj i ett otal målningar och teckningar. Det privata – kvinnorna, sonen och jaget – varierar oändligt. Sonen Erik var en modell som uppskattades av både Fougstedt själv och av publiken, och flera målningar från samma tid återger honom läsande. Varianter av motivet finns bl. a. i Nationalmuseum och i Regionmuseet Kristianstad, inköpta mycket tidigt.

Denna akvarell skiljer sig från många av interiörerna från det fougstedtska hemmet på Heleneborgsgatan på Södermalm. Motivet är för ovanlighetens skull rensat på ovidkommande interiör, och bilden framstår därför renodlad och tidlös. Det är en ganska rörande bild av en tioåring som studerar Degas, kanske utan att ana att han själv kommer att välja samma yrke.

5. JOSEFINA HOLMLUND

(1827–1905)

Landskap med klippor vid vatten. Studie.

Olja på duk. Osignerad och odaterad, med påskrift a tergo på spännramen: »Målad af Josefina Holmlund». 49.8 × 37.4 cm.

☞ Friluftsstudie. Landskapsmålaren Josefina Holmlund studerade på 1850-talet för Tore Billing och för Edvard Bergh på Konstakademien, och begav sig 1863 till Düsseldorf, där hon bodde hos sin syster Jeannette som också var konstnär. Hon inspirerades mycket av sin sväger, den norske landskapsmålaren Nils Björnsson Möller, som i sin tur var påverkad av Nils Gudes »då mycket beundrade högfjällsromantik».

Josefina Holmlund reste själv till Norge 1870 och 1877 och målade en rad norska motiv som samtiden beundrade. I hennes oeuvre ryms många storslagna landskap, fjäll och brusande vattenfall, men även skärgårds- och skogsmotiv. Säl-
lan är de så friska som denna studie.

6. HILDING LINNQVIST

(1891–1984)

I kupén.

Blyertsteckning i stort format. 64 × 49 cm. Uppfodrad på kartong. Signerad och daterad »HL 1921».

☛ Hilding Linnqvist ingick i den stora skara svenska konstnärer som begav sig utomlands efter första världskriget. Hans resor under 1920-talet förändrade hans måleri i grunden, från innerlig naivism till en mera berättande konst i ljusare färgskala. Bl. a. utförde han under denna tid den monumentala »Torgbild, fransk småstad» från Chinon (1921–25, Moderna Museet).

Denna storslagna teckning från början av Linnqvists 20-tal ger en underbar bild av resandet i sig. Man kan nästan höra det rytmiska ljudet av spårskarvarna. Två arbetare sover djupt i den ledighet som färden ger. Gossen, en mer ovan resenär i kortbyxor och promenadskor – kanske en ung svensk? – slumrar oroligt med halvt slutna blick.

7. ANDERS LUNDQUIST

(1803–1853)

Endymion och Selene.

Olja på träpannå. Signerad i bläck a tergo: »A. Lundequist pinx.», samt med ytterligare ett par noteringar, dels namnet »g: Düben», dels en som är svårtydd. Antydning till spricka. Odaterad, men troligen utförd 1821. 30,5 × 27,5 cm.

LITTERATUR: Om konstnärens levnadsöde, se Harald Schiller, »En drottningens protegé – och hans öde», *Gode herrar och svenske män* (1933), s. 229–304.

16 000 KR

¶ Anders Lundquists märkliga och ganska svåra levnadsöde har tecknats med sympati av Harald Schiller utifrån hans 27 efterlämnade dagböcker och anteckningar i Kungl. biblioteket, skänkta av Mandelgren 1893.

Född 1803 i Örebro som son till en torpare och tidigt föräldralös kom Lundquist omkring 1810 till Stockholm på initiativ av drottning Hedvig Elisabet Charlotta som upptäckt gossen 1810 i samband med riksdagen i Örebro. Under lång tid åtnjöt han sedan kungligt beskydd – först av drottningen och efter hennes död 1818 av kronprins Oskar – det enda i hans berättelse som är grundligt otypiskt. Han inhystes som fosterson hos drottningens löpare Johan Norberg och fick till exempel tillbringa sommaren 1811 på Drottningholm. Senare bodde han en tid i Operahuset, där hans fostermor skötte städningen av de förnämsta logerna, medan den 8-åriga Lundquist bekantade sig med såväl repertoar som publik. Vad skolgången beträffar undervisades han mestadels av framstående lärare och läste bl. a. franska för den ansedde Louis Paban, som flytt franska revolutionen, hamnat i Sverige av en slump och fått anställning vid Bernadottes hov.

Förhållandena i fosterhemmet var däremot brutala och fattiga, och någon möjlighet att koncentrera sig på studier fanns inte. Det var egentligen konsten som lockade Anders Lundquist, och tack vare drottningen fick han börja teckna för porträtt- och historiemålaren Westin. Kort senare (1816) blev han elev på Konstakademien där han belönades redan för sina första försök och började måla i olja, först kopior av äldre mästare och därefter mer självständiga kompositioner från omkring 1820.

Anders Lundquist ansågs mycket löftesrik men hans bana blev ändå inte den han hoppats. Han kunde aldrig försörja sig på sitt måleri i tidens kalla konstklimate och övergick i stället till att utföra litografier och grafiska tillfällstryck, när han inte kolorerade andras blad, lånade ihop till brödfödan eller pantsatte sina ägodelar. Bilden av Lundquists liv får en märklig kontrast av just den omständigheten att han å ena sidan svalt, förde ett olyckligt, rumlande och karaktärlöst leverne samt satte 11 barn till världen som han inte kunde försörja, och å andra sidan hade tillträde till hovet,

undervisade Oskar I:s barn i teckning (1836–48), dekorerade den blivande drottning Lovisas våning på slottet (1849) och under flera år skötte en egen målarskola. Harald Schiller ger trots allt bilden av en man som kämpade mycket hårt för att lägga sitt livs pussel, men som hade att kämpa både mot sin egen svaga karaktär – Schiller kallar honom en lekboll för sitt hjärtas ingivelser – och många andra svårigheter.

Naturligt nog är Lundquists målningar mycket sällsynta. Denna suggestiva bild skiljer sig stort från de torra historiemålningar i tidens anda som han bl. a. visade på Konstakademiens utställningar, och som inte sällan belönades. Den mest kända av dessa föreställer Karl XII:s död, gjorde honom 1834 till agré av Konstakademien, möjligen med stöd av kronprins Oskar, och finns idag på Gripsholm.

Att Lundquist tolkat just Endymion-motivet är inte överraskande. Det är utan tvekan den berömda Endymionstatyn på Stockholms slott som inspirerat honom till denna målning, som torde ha tillkommit 1821, då den 18-åriga Lundquist för att få arbetsro erhållit tillstånd att arbeta i slottsmuseet av hovmålaren J. G. Brusell, sedan 1816 kammarförvaltare eller »garde des tableaux». I museet utgjorde Endymionstatyn paradnumret i Gustav III:s samling av antika skulpturer. I grekisk mytologi var Endymion en vacker yngling som sov en evig sömn på ett berg, där mångudinnan Selene – i senare tradition Artemis / Diana – upptäckte och förälskade sig i honom. Tillsammans fick de femtio döttrar som rädde över varsin av månens lika många faser. Lundquist varierar detta motiv och tänker sig på typiskt romantiskt manér att det är själva skulpturen i antikmuseet som får liv. Badden erinrar om statyns bas och miljö är ett valv inomhus, med mångudinnan som strålar in genom ett fönstervalv. Otypiskt låter Lundquist Endymion vara vaken, en ovanlig med inte helt okänd version av motivet. Det är känt att antiksamlingen på slottet förevisades med fackelljus spelande över skulpturerna redan 1787, och senare även under Lars Jacob von Rööks tid som föreståndare. Om Lundquist fått uppleva något liknande är det inte förvånande om Endymion satt den unge konstnärens fantasi i rörelse.

Skulpturen av Endymion hade ganska nyligen grävts fram i Rom när Gustav III förvärvade den 1785. Den blev i Sverige ett omtyckt motiv och en vanlig teckningsuppgift för Konstakademiens elever. På akademiens utställningar förekommer motivet i någon form hos flera konstnärer (tidigast Åkerström 1794) och »Diana och Endymion» var även ett av prisämnen 1808. Det lockade åtminstone tre deltagare: Byström, Sandberg och Westin. Motivet har i svensk bildkonst även behandlats av Louis Masreliez, vars laveringar av Endymion bevarats i Nationalmuseum.

Motivet upplevde dock överhuvudtaget en glansperiod under denna tid och Lundquists inspiration kan ha förstärkts från många håll. Vi behöver bara erinra oss två enastående, klassiska Endymiondikter från samma tid, den av Keats från 1818 (»A thing of beauty is a joy for ever») och den av Stagnelius, som tillkom omkring 1821–23 och därmed är nästan exakt samtidig med Lundquists målning:

Skön, med lågande hy och slutna ögon
Slumrar herden så ljuvt i månans strålar [...]
När han vaknar en gång, vad ryslig tomhet
Skall hans lågande själ ej kring sig finna!
Blott i drömmar Olympen
Stiger till dödliga ned.

8. ELIAS MARTIN

(1739–1818)

Ryttare i skogslandskap.

Gouache. 19 × 24,5 cm. Osignerad. Med numrering i blyerts på bakstycket, »nr 163» samt samma uppgift i röd krita, ändrad till nr 160, samt påskrift: »Köpt den 16 maj 1899 på auktion efter Ingenjör Jean Bolinder af Friherrinnan [namnet övestruket]».

PROVENIENS: *Förteckning öfver framlidne ingenjören Jean Bolinders efterlemnade dyrbara samlingar*, [16–17 maj] 1899 (Bukowskis katalog 122), nr 153 i katalogen, »Skogsväg med två ridande, till v. i en backe en stuga. Lavering i färger». Köpare var »Ehrensverd» enligt ett noterat exemplar av katalogen (Konstbiblioteket), och ramlisten bär a tergo en notering av samma namn.

¶ Ingenjören och industrimannen Jean Bolinder (1813–1899) innehade under flera år en tjänst i Myntverket. Efter ytterligare läroår i England grundade han Bolinders Mekaniska Verkstad på Kungsholmen tillsammans med sin bror. Verksamheten blomstrade och expanderade och gjorde honom mycket förmögen.

9. GUSTAF WILHELM PALM
(1810–1890)

Rom med Peterskyrkan.

Lavering i brunt. Monogramsignerad »GW [+ teckning av en palm] 44 / St Peterskyrkan» och daterad »Rom d. 5te Sept 1843”.
27 × 41,5 cm. Prydlig lagning av en kort reva i nedermarginalen, små nålhål i övre hörnen efter tidigare uppsättning.

10. BIRGER SIMONSSON

(1883–1938)

Madonnahuvud, Strasbourg.

Olja på pannå. Monogramsignerad »BS» samt med dedikation »Till Fritz». 35 × 24 cm. Utförd 1919. Titeln enl. påskrift a tergo. Ngt krackelerad färg, pannån med (lagad) spricka.

PROVENIENS: Fritz Reutersvärd (1878–1956).

UTSTÄLLD: *Birger Simonsson. Retrospektiv utställning av oljemålningar och teckningar.* Stockholm, Konstakademien, 1930, s. 4, nr 9 (»Madonnahuvud», här daterad till 1921). | *Samtida svenskt måleri. Ur Fritz Reutersvärds samling.* Riksförbundet för bildande konst, utställning 84 (Stockholm 1950): »Gotisk skulptur 1919» (enligt utställningsetikett på målningens baksida). | *Förteckning över oljemålningar, akvareller, skulptur, teckningar och grafik ur framlidne direktör Fritz Reutersvärds och andra samlingar.* Konstauktion 10 april 1957, auktionskatalog n:o 66. Stockholm, Svensk-Franska Konstgalleriet, 1957, s. 30, nr 225, »Gotiskt huvud» (såld för 650 kr enligt ett noterat exemplar av katalogen).

☞ Målningen är utförd i skiftet mellan Simonssons tid som lärare vid Valands konstskola i Göteborg (1916–1919) och hans bosättning i Paris 1919. Den visar på hans karakteristiska strävan efter intimitet och fördjupning, och är ett utsökt exempel på konstens förmåga att överbrygga tiden: När Simonsson återger en medeltida madonna läser han samtidigt upp den; det är en ung flicka vi ser, liksom befriad ur skulpturen efter hundratals år som om bara ett ögonblick passerat.

Fritz Reutersvärd (1878–1956) arbetade runt sekelskiftet 1900 som banktjänsteman i Stockholm, men var några år senare sysselsatt på heltid med sitt eget konstnärskap som landskapsmålare. Han invaldes i Konstnärsklubben 1914, blev 1920 direktör för Svensk-franska konstgalleriet och 1934 verkställande direktör i Färg och Form. Den eleganta Reutersvärd omtalas ofta som företagets försäljningsgeni. Som direktör för ett konstgalleri med gott renommé byggde han upp en mycket fin konstsamling med tonvikt på det samtida svenska måleriet.

11. OLOF JOHAN SÖDERMARK

(1790–1848)

Regina. Romersk flicka med korallsmücken.

Porträttstudie. Olja på duk. Osignerad. 44 × 38,5 cm. NgT krackelerad, en fukt-rand skönjbar på baksidan av duken.

PROVENIENS: Christoffer Eichhorn, gåva från konstnärens son Pehr Södermark. Med notering på duken i det ofullbordade dräktpartiet: »Regina målad i Rom på 1830-talet af O. J. Södermark / till Chr. Eichhorn från P. Södermark 29/4 1888». Upptagen i auktionskatalogen efter Eichhorn, första avdelningen (1890), s. 53 (nr 305), »Regina, romersk modell»

☞ Av Södermark finns en annan namngiven romersk modell avmålade, »Grazia», vars porträtt ägdes av kung Karl XV från 1845 och hörde till de tio utvalda målningarna i hans »enskilda tafvelgalleri på Stockholms slott». Det är dock en mycket manierad bild, och Görel Cavalli-Björkmans omdöme att Södermarks porträttkonst rymmer bättre exempel bekräftas i hög grad av detta vackra porträtt av Regina. En viktig förklaring till bildens omedelbarhet är just att det rör sig om en studie. (Se *Samlat. En konstabok från Nationalmuseum* (1978), s. 49 & plansch s. 48.)

Södermarks son Per Södermark (1822–1889) utförde en litografi baserad på målningen, dock idealiserad och med en mer konventionell huvudbonad, och utan korallhalsband (Jfr Nationalmuseum, NMG Lito 2/1874). Han målade för övrigt under sitt sista levnadsår ett mycket fint porträtt av Eichhorn, som ju erhöill föreliggande målning som gåva av honom 1888.

12. ULRIK THERSNER

(1779–1828)

Loka Hälso-brunn fr. N. Sidan. [Brunnskyrkan.]

Laverad teckning i blyerts och tusch, daterad 1825. Osignerad. 22 × 33,5 cm (bladet 28 × 41). Motivet inom kraftig ramlinje, kanterna med enstaka korta riss, bilden med ett par angivelser i blyerts och några små flottfläckar.

8000 KR

☐ Här föreligger en atmosfärrik bild av den alldeles nybyggda brunnskyrkan vid Loka Brunn från 1824. Den ersatte en äldre kyrka från 1749 och dess södra gavelrum är byggt över Nybrunnen, där man ännu kan dricka brunn sommartid. Kyrkan är numera rödmålad, men var ursprungligen vit.

Bilden utfördes 1825 av Thersner som underlag för hans topografiska planschverk *Fordna och närvarande Sverige*, men kom inte till användning och är säkert opublicerad. Häftet för Västmanland utkom först långt efter Ulrik Thersners död och återger brunnskyrkan från en annan vinkel i en träig (i flera avseenden) litografi av hans dotter Thora.

Ulrik Thersner var född i Finland 1779 och var en av många från sin generation som benämns »militär och tecknare», eller när man vill allitterera, »målande militär». Han blev skeppsgosse vid flottan som sjuåring och tjänstgjorde som sådan under Gustav III:s ryska krig. En lång militär karriär följde, bl. a. vid Fältmätningsskåren, till dess han tog avsked 1825 med överstelöjtnants rang.

Thersner beslöt 1816, uppmuntrad av Karl XIII, att utge ett motstycke till Erik Dahlberghs *Suecia antiqua et hodierna*, kallat *Fordna och närvarande Sverige*. Utgivningen påbörjades 1817 och blev som vanligt när det gäller lik-

nande projekt absurt utdragen. Verket avslutades först 1867 och omfattade då omkring 90 häften med totalt 367 planscher, utförda i olika tekniker alltefter- som 1800-talets bildreproduktion förändrades. De tidigaste bilderna (Skåne) var i akvatint, graverade av Carl Fredrik Akrell, de senare i litografi. Efter Ulrik Thersners död 1828 fortsattes utgivningen av M. G. Anckarsvärd (till 1843), och slutligen av Thersners dotter Thora som slöt verket med sin egen bortgång 1867. Ulrik Thersners efterlämnade teckningar användes ofta som förlaga, men även nya bilder av Anckarsvärd och andra tillfördes verket.

13. JOSEF WILHELM WALLANDER

(1821–1888)

Fågeljakt. / »Orrjakt med håv» från Hälsingland. Detaljstudie.

Skiss i blyerts med bakgrundston i lavyr. 41,5 x 25,5 cm. Signerad: »JWW-r». Bladet med en lagning i vänster marginal samt ställvis med spår av tidigare tejpmontering längs kanterna. Nummersiffra »296» a tergo.

4 000 KR

☞ Studie för den fackelbärande mannen i ovannämnda målning utförd 1858 (Nordiska Museet, NM.0057148, gåva 1888 av Albert Bonnier).

Målningen utfördes som en av 24 bilder som skulle »samla de allt mer och mer försvinnande mest karaktäristiska egendomligheter och plägseder uti svenska folklivet, och på samma gång förevisa folkets nationella dragter, som äfven allt mer börja utträngas». Målningarna utfördes på uppdrag av bokförläggaren Albert Bonnier och skulle vara underlag till färglitografier i ett planschverk över svenska folkdräkter, *Svenska Folket, sådant det ännu lefver vid elfvorn, på berg och i dalom* (1864–5). Sju av målningarna blev dock inte reproducerade i litografier, »Orrjakt med håv» är en av dem.

»Skogsfågel har alltid ansetts som en läckerhet i svenskt kosthåll och sätten att fanga fågeln röjer ofta noggrann kännedom om dess vanor. Då snön ännu ligger lös i skogen, kryper fågeln gärna ner i snön, där den gör långa gångar. Det gäller för fångstmannen att beräkna var fågeln sitter och lägga håven så, att fågeln fångas när den flyger upp» (Anna-Stina Bergman-Hals).

14. EDVARD WALLENQVIST

(1894–1986)

En italiensk musiker. Nakenstudie.

Svart krita. Signerad och daterad: »Wallenqvist / En italiensk musiker / Köpenhamn 1919». 35 × 21,5 cm. Med kvinnlig modellstudie a tergo.

PROVENIENS: Wallenqvists vän och konstnärskollega Sixten Lundbohm; i dennes familj till 2014.

6 000 KR

¶ Sixten Lundbohm och Wallenqvist var kamrater från Wilhelmsons målarskola. Sixten målade hans porträtt våren 1915; det återges i färg på s. 36 i Dag Widmans Lundbohmmönografi. De två vännerna inledde hösten 1918 – då världskriget ännu pågick i Europa – sina första utrikes studier i Köpenhamn för Ernst Goldschmidt tillsammans med bl. a. Zuhr, Ekstedt och Lagerstedt.

